

DZIENNIK URZĘDOWY

T R E Ś Ć :

CZĘŚĆ I — ZARZĄDZENIA:

84. AKT USTANOWIENIA KONSULATU HON. R. P. W CAPETOWN.
85. ODCZYTY I PUBLIKACJE URZĘDNIKÓW SŁUŻBY ZAGRANICZNEJ.
86. LEGITYMACJE, WIZY DYPLOMATYCZNE I SŁUŻBOWE ORAZ ULGI OD OBOWIĄZKU MELDOWANIA, UZYSKANIA ZEZWOLENIA NA POBYT I REJESTRACJI.
87. PRZEPUSTKI SAMOCHODOWE LUB MOTOCYKLOWE DLA OSÓB ZAJMUJĄCYCH STANOWISKA DYPLOMATYCZNE I KONSULARNE POZA GRANICAMI R. P.
88. ZAŚWIADCZENIA NA PRZYWÓZ BRONI.
89. LIKWIDACJA DEPOZYTÓW DAWNYCH.
90. DZIAŁALNOŚĆ SPRAWOZDAWCZA W DZIEDZINIE MORSKIEJ.
91. SPRAWY MARYNARKI HANDLOWEJ.

CZĘŚĆ II — KOMUNIKATY:

92. ODZNACZENIA.
 93. PRZESUNIĘCIE TERMINU WCIENIA DO SZEREGÓW STUDENTÓW POLITECHNIK.
 94. ZMIANY PERSONALNE.
 95. ADRESY URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH.
-
-

CZĘŚĆ I.

84.

B. Pers. 667.2.Capetown.

AKT USTANOWIENIA KONSULATU HONOROWEGO R. P. W CAPETOWN.

Niniejszym ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. w Capetown.

Okręg konsularny tego Konsulatu Honorowego obejmuje Unię Południowo-Afrykańską, terytorium mandatowe Afryki Południowo-Zachodniej, Rodezję Południową i Rodezję Północną oraz obszar Wysokiej Komisji Południowo-Afrykańskiej obejmującej trzy kraje: Protoktorat Bechuanaland, Basutoland i Swaziland.

Konsulat Honorowy R. P. w Capetown podlega służbowo Konsulatowi Generalnemu R. P. w Londynie, a za jego pośrednictwem Ambasadzie R. P. w Londynie.

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1936 r.

85.

B. Pers. 437. zas.

ODCZYTY I PUBLIKACJE URZĘDNIKÓW SŁUŻBY ZAGRANICZNEJ.

1. (1) Urzędnik lub pracownik kontraktowy MSZ i urzędów podległych powinien przed wygłoszeniem odczytu, wykładu, lub przemówienia, jak również przed opublikowaniem artykułu względnie pracy na temat zagadnień związanych bezpośrednio lub pośrednio z problemami polityki polskiej — uzyskać na to zgodę bezpośredniej władzy przełożonej.

(2) Władza przełożona powinna ocenić zgłoszoną pracę pod kątem widzenia jej użyteczności, w przypadkach zaś wątpliwych przedłożyć sprawę do decyzji właściwego wydziału MSZ.

2. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy przemówień i publikacji kierowników poszczególnych działów pracy (Biur, Wydziałów) centrali MSZ i urzędów podległych w ich zakresie działania.

3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym MSZ. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr. W. O. 5523.7 o odczytach i publikacjach urzędników służby zagranicznej (Dz. Urz. M.S.Z. z 1933 r., Nr. 3, poz. 14).

86.

Nr. E. III. 432.b.zas.

**LEGITYMACJE, WIZY DYPLOMATYCZNE I SŁUŻBOWE ORAZ ULGI
OD OBOWIĄZKU MELDOWANIA, UZYSKANIA ZEZWOLENIA NA
POBYT I REJESTRACJI.***Legitymacje.*

1. Legitymacje ustalone w rozporządzeniu Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 31 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 490) wydawane są przez Protokół Dyplomatyczny na następujących zasadach:

a) Legitymacje wzoru Nr. 1 (koloru czerwonego) wydawane są uwierzytelnionym w Polsce przedstawicielom dyplomatycznym państw obcych i ich rodzinom (żonom i dzieciom), oraz osobom należącym do personelu dyplomatycznego przedstawicielstw i ich rodzinom (żonom i dzieciom). Legitymacje dla dzieci wydaje się: córkom—o ile nie są zamężne i mieszkają przy rodzicach, synom—o ile nie są pełnoletni, mieszkają przy rodzicach i nie zarobkują samodzielnie;

b) legitymacje wzoru Nr. 2 (koloru białego) wydawane są tym cudzoziemcom, którym przysługują przywileje dyplomatyczne mimo, że nie są członkami Korpusu Dyplomatycznego akredytowanego w Polsce (np. członkom komisji rozjemczych i t. p.);

c) legitymacje wzoru Nr. 3 (koloru czarnego) wydawane są personelowi kancelaryjnemu przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, o ile osoby te nie są obywatelami polskimi, oraz służbie przedstawicieli dyplomatycznych państw obcych, posiadającej obywatelstwo tego samego co oni państwa. Rodzinom personelu kancelaryjnego i rodzinom służby nie przysługują żadne legitymacje;

d) legitymacje wzoru Nr. 4 (koloru zielonego) wydawane są konsulom i wicekonsulom państw obcych i członkom ich rodzin (t. j. żonom i dzieciom na tych samych zasadach, co rodzinom przedstawicieli dyplomatycznych państw obcych), osobom należącym do personelu konsularnego i ich rodzinom, oraz osobom należącym do personelu kancelaryjnego konsulatów państw obcych, o ile osoby te są obywatelami państwa wysyłającego. Legitymacje takie mogą być również wydawane konsulom i wicekonsulom honorowym bez względu na przynależność państwową.

Wizy dyplomatyczne i służbowe.

2. Wizy dyplomatyczne i służbowe wydaje w kraju Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zagranicą—przedstawiciele dyplomatyczni R. P. Przedstawiciele dyplomatyczni mogą to swoje uprawnienie przelać na konsulów R. P., którzy udzielają wówczas tych wiz osobiście w imieniu i pod odpowiedzialnością przedstawiciela dyplomatycznego.

3. Wizy dyplomatyczne mogą być udzielane:

- a) osobom, którym w Polsce przysługuje prawo zakrajowości,
- b) szefom zawodowym konsulatów państw obcych, mającym siedzibę urzędowania w Polsce,
- c) żonom i dzieciom niepełnoletnim osób wyżej wymienionych,
- d) wszystkim osobom posiadającym paszport dyplomatyczny,

e) osobom nie mającym paszportu dyplomatycznego, co do których zgłoszony zostanie odpowiedni wniosek właściwej władzy państwa obcego lub jego przedstawicielstwa dyplomatycznego.

4. Przedstawiciele dyplomatyczni R. P. na polecenie lub za zgodą MSZ udzielają wiz dyplomatycznych osobom, które udają się do Polski na życzenie lub w interesie Rządu polskiego.

5. Wizy służbowe mogą być udzielane:

a) funkcjonariuszom zawodowym przedstawicielstw dyplomatycznych i konsularnych państw obcych w Polsce, którym nie przysługuje prawo zakrajowości,

b) osobom udającym się do Polski w celach służbowych po stwierdzeniu przez właściwe władze obce służbowego charakteru ich podróży.

Ulgi od obowiązku meldowania, uzyskania zezwolenia na pobyt i rejestracji.

6. (1) Paszporty osób, które otrzymały wizy dyplomatyczne i służbowe, należy zaopatrywać w stempel wzór Nr. 7, w celu zwolnienia ich od obowiązku meldowania, uzyskania zezwolenia na pobyt i rejestracji.

(2) Stemplem wzór Nr. 7 należy przy udzielaniu normalnej wizy pobytowej zaopatrywać paszporty zwyczajne cudzoziemców, przybywających do Polski w charakterze członków delegacji i komisji zagranicznych, jak również osób wybitnych, wobec których jest to wskazane ze względu na interesy Państwa.

(3) Stempel wzór Nr. 7 może być umieszczony przez M.S.Z. na paszportach zagranicznych obywateli państw obcych, zatrudnionych w przedstawicielstwach dyplomatycznych lub konsularnych w Polsce oraz ich rodzin i domowników, którym nie przysługują żadne legitymacje wydawane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Postanowienia końcowe.

6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M.S.Z. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy zawarte w komunikacie w sprawie legitymacji dla cudzoziemców (Dz. Urz. M. S. Z. z 1933 r. Nr. 12, poz. 104).

87.

Nr. E. III. 432.b.zas.3.

PRZEPUSTKI SAMOCHODOWE LUB MOTOCYKLOWE DLA OSÓB ZAJMUJĄCYCH STANOWISKA DYPLMATYCZNE I KONSULARNE POZA GRANICAMI RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Przepustki samochodowe lub motocyklowe dla osób, zajmujących stanowiska dyplomatyczne i konsularne poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej regulują §§ 18 — 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr. 560, poz. 387):

§ 18. 1) Celem ułatwienia obywatelom państw obcych, zajmującym stanowiska dyplomatyczne i konsularne poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, przyjazdu do polskiego obszaru celnego samochodami lub motocyklami wprowadza się z zastrzeżeniem wzajemności, dla odpraw celnych wymienionych środków przewozowych osobne przepustki według dołączonego wzoru (wzór Nr. 2).

2) Za osoby zajmujące stanowiska dyplomatyczne i konsularne, należy uważać w rozumieniu niniejszego rozporządzenia osoby wpisane na oficjalną listę korpusu dyplomatycznego w stolicach państw utrzymujących stosunki dyplomatyczne z Rzeczpospolitą Polską, urzędników Ministerstw Spraw Zagranicznych tych państw, pozostających na wyższych stanowiskach oraz zawodowych konsulów.

§ 19. 1) Przepustki ustalone w ust. 1 § 18 będą wydawane przez Ambasady i Poselstwa Polskie na pisemny wniosek osób wymienionych w ust. 2 § 18. Wniosek ten powinien zawierać szczegółowe opisanie samochodu lub motocyklu i jednocześnie zobowiązanie wywiezienia tych środków przewozowych z polskiego obszaru celnego w ustalonym terminie.

2) Ambasady i Poselstwa Polskie mogą, jeżeli tego wymagają warunki miejscowe, upoważnić niektóre polskie zawodowe urzędy konsularne do wydawania wyżej wymienionych przepustek. Przepustki wydane przez urzędy konsularne traktuje się narówni z przepustkami wydanymi przez Ambasady lub Poselstwa.

§ 20. 1) Przepustka jest ważna na przeciąg trzech miesięcy od daty wystawienia i daje prawo częstokrotnego wjazdu i wyjazdu samochodem lub motocyklem przez dowolny urząd celny w okresie ważności przepustki bez osobnego zabezpieczenia celnego i pozwolenia przywozu.

2) Ostateczny wyjazd samochodu lub motocyklu z polskiego obszaru celnego powinien nastąpić przed upływem terminu ważności przepustki.

§ 21. Przepustka składa się z trzech kart (I, II, III), które powinny zawierać: datę wystawienia, okres ważności przepustki, imię, nazwisko, stanowisko i miejsce zamieszkania osoby, dla której wystawiono przepustkę, podpis tej osoby, opisanie samochodu, oraz podpis i pieczęć Ambasady lub Poselstwa.

§ 22. 1) Gdy posiadacz przepustki zatrzyma przy wyjeździe z polskiego obszaru celnego kartę Nr. II przepustki, celem ponownego przyjazdu, a dla jakich bądź powodów nie przyjedzie w okresie ważności przepustki, to karty Nr. II i III przepustki powinien przesłać Ambasadzie lub Poselstwu, które przepustkę wydało. Ambasada lub Poselstwo ze swej strony prześle te dokumenty Ministerstwu Skarbu, jako dowód dokonanego wywozu środków przewozowych.

2) Jeżeli urząd celny wyjściowy nie otrzyma w ustalonym terminie karty Nr. II przepustki, przedstawia posiadaną kartę Nr. I przepustki Ministerstwu Skarbu.

§ 23. 1) Przepustki wymienione w § 18 mogą być wydawane również osobom należącym do personelu polskich Ambasad, Poselstw i Konsulatów zagranicą.

2) Ulga powyższa może być stosowana tylko do samochodów zarejestrowanych w miejscu urzędowania personelu polskich Ambasad, Poselstw oraz Konsulatów i stanowiących własność wymienionego personelu lub własność państwową.

3) O wydaniu przepustki samochodowej decyduje Ambasador względnie Poseł Rzeczypospolitej Polskiej.

4) Dla polskich Konsulatów, których sprawy służbowe tego wymagają, Ambasador względnie Poseł Rzeczypospolitej Polskiej może przedłużyć termin ważności przepustki samochodowej do jednego roku.

88.

Nr. E. III. 438.zas.36.

ZAŚWIADCZENIA NA PRZYWÓZ BRONI.

1. Urzędy konsularne R. P. są uprawnione w myśl art. 31 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 807) do wydawania zaświadczeń na przywóz do Polski broni do użytku osobistego. Zaświadczenia te zastępują pozwolenia na prawo posiadania i noszenia broni (art. 18 wspomnianego prawa) na czas pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu dni 30, licząc od dnia przekroczenia granicy polskiej.

2. Zaświadczenia na przywóz broni (załącznik Nr. 1) mogą być wydawane osobom:

a) znanym urzędowi konsularnemu;

b) co do których zebrane przez urząd konsularny informacje ustalą z całą pewnością, że osoby te zasługują na całkowite zaufanie i nie uczynią z broni użytku, sprzecznego z interesem Państwa, albo z bezpieczeństwem, spokojem lub porządkiem publicznym.

3. W wyjątkowych przypadkach przy zastosowaniu postanowień punktu poprzedniego można również wydawać zaświadczenia na przywóz broni osobom, przejeżdżającym przez obszar Rzeczypospolitej tranzytem zwyczajnym.

4. Wydając zaświadczenie na przywóz broni, urzędy konsularne powinny:

a) uczynić obok wizy w paszporcie jadącego do Polski adnotację: „Posiadacz paszportu otrzymał zaświadczenie na przywóz broni do Polski z dnia 193..... r.”.

b) poinformować zainteresowanego, że zaświadczenie na broń ważne jest tylko łącznie z paszportem i nie zwalnia od wypełnienia formalności celnych, w szczególności od uiszczenia ustawowych opłat celnych i od ewentualnego złożenia kaucji; że powinno ono być okazywane na każde żądanie władz bezpieczeństwa, organów policji państwowej, żandarmerii i ochrony granic; że przed upływem dni 30 od dnia przekroczenia granicy ma on zgłosić się do terytorjalnie właściwej władzy powiatowej administracji ogólnej o uzyskanie pozwolenia na prawo posiadania i noszenia broni.

5. (1) Zaświadczeń na przywóz broni nie można wydawać osobom:

a) wymienionym w art. 20 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych;

b) nie posiadającym określonego obywatelstwa; osobom tym może być wydane zaświadczenie na przywóz broni tylko za zgodą M.S.Z.

(2) Nie można również wydawać zaświadczeń na przywóz broni typu wojskowego.

6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr. E. III. 1.3. (Dz. Urz. MSZ. z 1934 r. Nr. 9 poz. 79).

Załącznik.

.....
(nazwa urzędu)

Z A Ś W I A D C Z E N I E

na przywóz broni do Polski.

Na zasadzie art. 31 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807), udzielam p.
obywatelowi
udającemu się do
zamieszkałemu w
pozwolenia na $\frac{\text{przywiezienie}}{\text{przewiezienie}}$ ze sobą z zagranicy $\frac{\text{na}}{\text{przez}}$ obszar Rzeczypospolitej Polskiej

(wymienić i opisać broń np. dubeltówka, sztucer, browning, rewolwer, kaliber, system, marka fabryczna, Nr. podając równocześnie ilość naboju, szabla i t. p.)

Zaświadczenie niniejsze ważne jest tylko łącznie z.....
....., wystawionym przez.....

(wymienić dokument osobisty posiadacza broni)

..... dn..... Nr.....
i to na przeciąg dni 30 (trzydziestu) od daty przekroczenia granicy polskiej.

Zaświadczenie niniejsze nie zwalnia posiadacza od obowiązku wypełnienia formalności celnych w celu uzyskania zwolnienia od cła w myśl art. 22 ust. II pkt. 1 prawa celnego (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 84 poz. 610) i § 16 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. z 1934 r., Nr. 90, poz. 820).

.....dnia

(Pieczęć)

(podpis)

89.

E. III. 801.1.1.

LIKWIDACJA DEPOZYTÓW DAWNYCH.

1. Depozyty rzeczowe złożone w urzędach zagranicznych R. P. i pozostające na przechowaniu dłużej niż lat 5 ulegają likwidacji, na zasadach podanych poniżej, jeżeli zostały przyjęte przed zastosowaniem instrukcji depozytowej ogłoszonej w Dz. Urz. M. S. Z. z 1935 r. Nr. 2 poz. 23.

2. Urzędy zagraniczne R. P. przystępując do likwidacji tych depozytów ustalają dokładnie deponentów poszczególnych depozytów, stwierdzają lub sprawdzają miejsce obecnego ich przebywania oraz ściśle obliczają wysokość opłat konsularnych stosownie do czasu i przestrzeni, zajmowanej przez przedmioty przyjęte do przechowania.

3. (1) Po dokonaniu tych wstępnych czynności urzędy zagraniczne R. P. wysyłają do osób, których miejsce zamieszkania jest wiadome, imienne wezwania (wzór zał. 1) Wezwania te powinny być doręczone adresatom za pokwitowaniem, w szczególności osobom zamieszkałym w Polsce — za pośrednictwem władz administracji ogólnej I instancji, osobom zaś zamieszkałym zagranicą — pocztą jako listy polecone za recepisem zwrotnym.

(2) Wezwania osób, których miejsce pobytu nie zostało ustalone, należy przechować w aktach, a na widocznym miejscu lokalu urzędu wywieścić na przeciąg dni 30 odpowiednie obwieszczenie (zał. 2). Jednocześnie należy opublikować dwukrotnie w odstępie 7-dniowym w Monitorze Polskim obwieszczenie według podanego wzoru (zał. 3). Egzemplarze Monitora Polskiego, w których opublikowano powyższe obwieszczenie, należy przechowywać w zbiorowej teczce, natomiast w poszczególnych aktach odnotować jedynie numer Monitora Polskiego, datę, stronę i kolumnę. Dowody doręczenia wezwań imiennych oraz zdjęte obwieszczenia, które były wywieszone w lokalu urzędu powinny być przechowane w akcie, dotyczącym danego depozytu.

(3) W przypadkach niemożności ustalenia miejsca pobytu osób zainteresowanych i o ile osoby te, pomimo opublikowania obwieszczeń w Monitorze Polskim, nie zgłosiły się w przepisany terminie, urzędy zagraniczne powinny za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych zwrócić się do Prokuraturii Generalnej z prośbą o wystąpienie do sądów R. P. o wyznaczenie kuratora dla zdeponowanych w urzędach zagranicznych przedmiotów, należących do osób nieznanych z pobytu. Zwracając się do Prokuraturii Generalnej należy nadesłać spis nieobecnych deponentów i należących do nich rzeczy oraz wskazać okoliczności, usprawiedliwiające domniemanie nieobecności (np. wezwanie, ogłoszone w pismach, na które odnośne osoby nie reagowały).

4. Jeśli deponent, względnie kurator wyznaczony przez sąd, zgodzi się na likwidację depozytu, wówczas należy przeprowadzić ją w sposób następujący).

Przedmioty likwidowane podzielić należy na 3 grupy, według następującego kryterium:

- 1) przedmioty, które z biegiem czasu uległy zniszczeniu,
- 2) przedmioty, które z innych powodów nie nadają się do sprzedaży, jak np. dokumenty lub przedmioty nie nadające się do obiegu handlowego i t. p.

3) przedmioty nadające się do sprzedaży.

Przedmioty wymienione pod 1) winny być komisyjnie obejrzone w celu ustalenia, czy istotnie nie nadają się one do sprzedaży. Po ustaleniu tego stanu przedmioty te należy zniszczyć komisyjnie.

To samo dotyczy przedmiotów, wyszczególnionych pod 2) o ile nie przedstawiają wartości kulturalnej lub historycznej. Jeżeli jednak wśród tych przedmiotów znajdują się dokumenty (świadcstwa i inne papiery) wówczas należy je oddać do dyspozycji Archiwum Głównego Akt Dawnych w Warszawie; co do innych należy zażądać instrukcji od Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Przedmioty wyszczególnione pod 3) powinny być sprzedane komisyjnie lub w drodze licytacji przez urząd zagraniczny, przy czym ceną wywoławczą powinna być cena szacunkowa, ustalona przez rzeczoznawców.

5. Przedmioty, znajdujące się na przechowaniu, nie mogą być w żadnym przypadku przejęte bez licytacji na własność Skarbu Państwa lub wzięte w posiadanie i użytkowanie Skarbu Państwa przez wpisanie do ksiąg inwentarzowych czy to poszczególnych urzędów zagranicznych R. P. czy też Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

6. (1) Z kwot uzyskanych ze sprzedaży należy przede wszystkim pokryć koszty sprzedaży oraz zaległe opłaty konsularne, o ile one nie uległy przedawnieniu w myśl § 27 rozporządzenia MSZ. z dnia 1. V. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 474), a pozostałą resztę wypłacić deponentowi.

(2) Przy wymiarze i pobraniu opłat konsularnych należy w jaknajszerszej mierze, stosownie do okoliczności, skorzystać z uprawnień przewidzianych w § 25 rozporządzenia MSZ. z dnia 1. V. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 44) oraz § 16 rozporządzenia MSZ. z dnia 18. IV. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 376).

(3) W razie nie pokrycia z uzyskanej ze sprzedaży sumy opłat konsularnych w całości, pozostałą do uregulowania część opłat należy umorzyć.

7. W stosunku do osób, które nie zgłoszą się na doręczone im wezwania imienne lub które nie zgodzą się na proponowany przez urząd zagraniczny sposób zlikwidowania depozytu, należy wystąpić z powództwem sądowym. Odpowiedni wniosek należy przesłać za pośrednictwem Ministerstwa do Prokuraturii Generalnej, podając w piśmie adresy dłużników, oraz opisując zdeponowane przedmioty, które deponenci powinni odebrać.

8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z.

Załącznik 1

WEZWANIE.

Ambasada (Poselstwo, Konsulat Generalny) wzywa Pana(nią) do odebrania złożonych na przechowanie przedmiotów w nieprzekraczalnym terminie 60 dni od daty doręczenia niniejszego wezwania.

Wezwanie będzie uważane za należycie doręczone z upływem 30 dni—w krajach europejskich i 3 miesięcy—w krajach zamorskich—od nadania wezwania listem poleconym, choćby list, z powodu zmiany adresu lub innych okoliczności, nie mógł być adresatowi doręczony.

Jednocześnie Urząd R. P. komunikuje, że w związku z przechowywaniem rzeczy, o których mowa wyżej, zajmujących..... metrów sześciennych, należą się od Pana (i) opłaty konsularne, a mianowicie:

1) od dnia 1. VI. 1925 r. do dn. 30. IV. 1928 r. w myśl poz. 37 ogólnej taryfy opłat konsularnych—Rozporządzenie M. S. Z. z dn. 19. V. 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 56, poz. 402) po zł. 5 miesięcznie za 1 m³, t. j. razem.....

2) Od dn. 1. V. 1928 r. do chwili obecnej, w myśl poz. 65 taryfy opłat konsularnych—Rozporządzenie M. S. Z. z dnia 1. IV. 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 49, poz. 474), oraz w myśl poz. 55 taryfy opłat konsularnych—Rozporządzenie M. S. Z. z dn. 18. IV. 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 42, poz. 376) po złotych 8 za 1 m³, t. j. razem.....

Ogółem.....

Powyzsze opłaty konsularne powinny być wpłacone do dnia.....

Gdyby Pan(i) nie zechciał odebrać złożonych na przechowanie przedmiotów, to należy w danym wypadku upoważnić Urząd R. P. do ich zlikwidowania we własnym zakresie na koszt i ryzyko Pana(i).

Przedmioty pozostające na przechowaniu Urzędu, a przeznaczone do likwidacji, podzielone zostaną na 3 grupy, według następującego kryterium:

- a) przedmioty, które z biegiem czasu uległy zepsuciu,
- b) przedmioty nie nadające się do sprzedaży (np. dokumenty, przedmioty wycofane z obiegu handlowego i t. p.),
- c) przedmioty nadające się do sprzedaży.

Przedmioty wymienione pod a) będą komisyjnie obejrzone w celu ustalenia, czy istotnie nie nadają się one do sprzedaży. Po ustaleniu tego stanu przedmioty te będą zniszczone komisyjnie, o czym spisany zostanie szczegółowy protokół, podpisany przez członków komisji. Opłaty konsularne będzie winien Pan(i) uiścić według zasad wyłuszczonej wyżej.

To samo dotyczyć będzie przedmiotów, wyszczególnionych pod b). Jeżeli wśród tych przedmiotów znajdują się dokumenty (świadcstwa i inne papiery), zostaną one oddane do dyspozycji Archiwum Głównego Akt Dawnych w Warszawie.

Przedmioty wyszczególnione pod c) zostaną sprzedane komisyjnie lub w sposób uznany przez Urząd R. P. za właściwy, przy czym ceną wywoławczą będzie cena szasunkowa ustalona przez rzeczoznawców.

Kwoty uzyskane ze sprzedaży przedmiotów wymienionych pod c) zostaną, po pokryciu z nich zaległych opłat konsularnych, złożone do depozytu sądowego właściwego sądu w Warszawie, na nazwisko Pana(i).

W wypadku nie odebrania zdeponowanych przedmiotów lub nie otrzymania od Pana(i) w oznaczonym terminie upoważnienia na likwidację złożonych na przechowanie przedmiotów według wyżej podanych zasad, Urząd R. P. zwróci się do Prokuraturii Generalnej z wnioskiem o wytoczenie przeciwko Panu(i) powództwa sądowego.

Przeciwko decyzji, o ile chodzi o wymiar opłat konsularnych, zawartej w niniejszym wezwaniu, przysługuje Panu(i) w myśl § 28 Rozporządzenia M. S. Z. z dn. 1. IV. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474 z 1928 r.) oraz § 15 Rozporządzenia M. S. Z. z dn. 18. IV. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 376 z 1934 r.) prawo wniesienia odwołania, które należy wnieść przez Urząd R. P. do Min. Spr. Zagranicznych w ciągu 14 dni od doręczenia niniejszego wezwania. Wniesienie odwołania nie ma mocy wstrzymującej obowiązku uiszczenia opłat konsularnych.

Załącznik 2.

OBWIESZCZENIE

Konsulat R. P. w..... wzywa Pana(ią)
 którego miejsce pobytu i adres są Konsulatowi
 nie znane, do podjęcia wezwania zawierającego decyzję tutejszego urzędu
 z dnia..... 193.....r. Nr..... w sprawie uiszczenia
 opłat konsularnych i odebrania przedmiotów złożonych przez niego do prze-
 chowania w tutejszym urzędzie.

(Podpis i pieczęć urzędu)

Obwieszczenie wywieszone w lokalu urzędu

od dnia.....193.....r. do dnia.....193.....r.

Załącznik 3.

OBWIESZCZENIE.

Konsulat R. P. w..... wzywa Pana(ią).....
 którego miejsce pobytu i adres są Konsulatowi nie znane, do podjęcia wezwania
 zawierającego decyzję tutejszego urzędu z dnia..... 193..... r. Nr.....
 w sprawie uiszczenia opłat konsularnych i odebrania przedmiotów złożonych
 przez niego do przechowania w tutejszym urzędzie.

W razie nie podjęcia powyższego wezwania uważa się w myśl art. 24
 ust. 3 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępo-
 waniu administracyjnym doręczenie powyższego wezwania za dokonane
 w dniu drugiego ogłoszenia.

(Pieczęć i podpis)

90

E. III. 367.zas.36.

DZIAŁALNOŚĆ SPRAWOZDAWCZA W DZIEDZINIE MORSKIEJ.

1. Urzędy zagraniczne znajdujące się w miastach portowych oraz te
 urzędy, w których okręgach leżą ważniejsze porty morskie, obowiązane są
 do nadsyłania sprawozdań morskich. Działalność sprawozdawcza w dziedzi-
 nie morskiej obejmuje sprawozdania bieżące, syntetyczne i periodyczne. Am-
 basady i poselstwa obowiązane są do nadsyłania rocznych sprawozdań, oma-
 wiających wytyczne polityki morskiej i znaczenie spraw morskich w cało-
 kształcie polityki kraju urzędowania.

2. Mając na uwadze interesy Polski na morzu, urzędy zagraniczne po-
 winny objąć swą działalnością sprawozdawczą sprawy portowe, budownictwa
 okrętowego, żeglugi morskiej, handlu morskiego, oraz rybołówstwa morskiego.
 W szczególności uwzględnić należy następujące zagadnienia:

a) Ruch okrętowy i towarowy w portach, ujmowany w tablice według
 schematu (zał. 1); dla utrzymania właściwego obrazu pracy portu nie należy

łączyć w jedną całość cyfr obrotów morskich z cyframi, charakteryzującymi obrót portu z zapleczem na drodze kolejowej lub rzecznej. Chodzi przy tym nie tylko o podawanie suchych cyfr, ale również o analizę obrotów na podstawie badań i obserwacji oraz wskazywanie na czynniki, wpływające na wzrost lub spadek przeładunku. Przy tranzycie pożądane jest ponadto omówienie metod przyciągania zarówno tranzytu kolejowego jak też rzeczno i morskiego. Raporty o ruchu okrętowym i towarowym należy wysyłać w okresach kwartalnych.

b) Ważniejsze wydarzenia w porcie: ulepszenia, inwestycje i rozbudowa; administracja portu; organizacja i wykorzystanie strefy wolnocłowej; opłaty za przeładunek, za składowanie, holowanie, pilotaż i t. p.; przemysł portowy.

c) Zagadnienie robocizny w porcie (płace, umowy zbiorowe, ubezpieczenia i t. p.).

d) Marynarka handlowa; żegluga regularna i trampowa; flota handlowa; ważniejsze towarzystwa okrętowe; struktura organizacyjna tych towarzystw, wyniki finansowe ich pracy oraz tonaż okrętowy; informacje o działalności armatorów, stopniu i terenach zatrudnienia ich floty, sposobach i metodach akwizycji zarówno ładunków jak i pasażerów i emigrantów; potrozumienia i poole; konferencje i wpływowi armatorzy.

e) Prace przygotowawcze związane z projektami utworzenia nowych linii okrętowych; zmiany w istniejących liniach regularnych.

f) Sposoby subwencjonowania marynarki handlowej, jak subwencje za przewóz poczty, kredyty ulgowe, ulgi podatkowe, premie za rozbiórkę statków i budowę nowych, preferencje i t. p.

g) Dochody brutto z frachtów morskich, uzyskiwanych przez obce statki przy obsłudze naszej wymiany towarowej z zagranicą.

h) Charakterystyka pracy linii okrętowych, utrzymujących komunikację z portami polskimi; oświetlenie ewent. niedomagań komunikacji morskiej z Polską oraz obsługi w portach polskich; dane statystyczne o obrotach morskich z Polską i udział w nich bandery polskiej oraz uwagi na temat lepszego wykorzystania zarówno linii polskich jak i portów polskich.

i) Zagadnienie marynarza (płace, umowy zbiorowe, ubezpieczenia) i t. p.

j) Budownictwo okrętowe; ważniejsze stocznie i dokonywane w nich prace; zamówienia krajowe i zagraniczne.

k) Handel zamorski, jego warunki i rozwój; rola portów kraju urzędowania w obsłudze zarówno handlu zagranicznego własnego kraju jak i krajów obcych; organizacja, metody pracy oraz związki i porozumienia firm eksportowych, domów składowych, firm ekspedycyjnych i maklerskich; organizacja i działalność firm pośredniczących w międzynarodowym obrocie towarowym.

l) Organizacja rybołówstwa morskiego; wyniki i zbyt połowów; import z krajów trzecich, sprzęt rybacki i inwestycje; metody popierania rybołówstwa morskiego; ochrona pracy rybaka (umowy zbiorowe, ubezpieczenia społeczne i t. p.).

m) Głosy prasy codziennej i fachowej (w streszczeniu) o polskich poczynaniach w dziedzinie morskiej.

3. Oryginalne wydawnictwa zarządów portowych, względnie innych instytucyj o statystyce obrotów portowych, sprawozdania z działalności zarządów portów, izb morskich, związków armatorów i ekspedytorów jak również waż-

niejsze prace naukowe z dziedziny morskiej należy przesyłać, względnie — jeżeli nabycie związane jest z wydatkami, nie mieszczącymi się w ramach budżetu urzędu zagranicznego — awizować MSZ. — P. I. Mor., Min. Przemysłu i Handlu (Dep. Morski), oraz Instytutowi Bałtyckiemu, Oddział w Gdyni (Archiwum Morskie).

4. Urzędy zagraniczne wysyłają sprawozdania morskie według następującego rozdzielnika:

Oryginał do Ministerstwa Spraw Zagranicznych P. I. Mor. (z 1 kopią dodatkową).

Kopie otrzymują:

- a) terytorialnie zainteresowany wydział Dep. Polityczno-Ekonomicznego M. S. Z.,
- b) Radca Ekonomiczny M. S. Z. (w sprawach objętych art. 2, pkt. h. i k.),
- c) Ministerstwo Przemysłu i Handlu, Dep. Morski,
- d) Ministerstwo Komunikacji (w sprawach związanych z przewozami kolejowymi i żegluga śródlądową),
- e) Urząd Morski w Gdyni i Urząd Marynarki Handlowej przy Komisarzu Gen. R. P. w Gdańsku (w sprawach wchodzących w zakres zainteresowań tych urzędów).

5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

- a) Instrukcja w sprawie sprawozdań miesięcznych o obrotach portowych z dnia 9 stycznia 1935 r. Nr. R.E. 769.73,
- b) Instrukcja w sprawie informowania o położeniu marynarki handlowej z dnia 25 maja 1935 r. Nr. P.I.Mor. 288.2,
- c) Instrukcja w sprawie analizy zestawień cyfrowych o obrotach towarowych w poszczególnych portach z dnia 23 sierpnia 1935 r. Nr. P.I.Mor. 769.7.
- d) Instrukcja w sprawie dochodów brutto z frachtów morskich z dnia 6 listopada 1935 r. Nr. P.I.Mor. 367-a.30.

Załącznik 1.

SCHEMAT KWARTALNEGO RAPORTU MORSKIEGO.

1. Raport powinien zawierać następujące zestawienia statystyczne (w cyfrach absolutnych):

A. Ruch okrętowy.

	Na wejściu.		Na wyjściu.	
	Ilość okrętów.	Pojemność w NTR.	Ilość okrętów.	Pojemność w NTR.
Kwartał sprawozdawczy	—	—	—	—
„ porównawczy z ub. roku . .	—	—	—	—
Suma od początku roku	—	—	—	—

Uwagi:

B. Ruch okrętowy według bandery w kwart. sprawozdawczym.

Na wejściu:			Na wyjściu:		
Bandera.	Ilość okrętów.	Pojemność w NTR.	Bandera.	Ilość okrętów.	Pojemność w NTR.
—	—	—	—	—	—

Uwagi:

C. Morski obrót towarowy w tonach.

	Kwartał sprawozdawczy.	Kwartał porównawczy z ub. roku.	Suma obrotów od początku roku: bież.	ub.
Przywóz	—	—	—	—
Wywóz	—	—	—	—
Ogółem	—	—	—	—

D. Morski Obrót ważniejszych towarów w tonach.

	Kwartał sprawozdawczy.	Kwartał porównawczy z ub. roku.	Suma obrotów od początku roku: bież.	ub.
W przywozie: (nazwa towaru)	—	—	—	—
W wywozie: (nazwa towaru)	—	—	—	—

Uwagi:

E. Ogólna charakterystyka pracy portu w kwartale sprawozdawczym oraz ważniejsze wydarzenia w porcie według pkt. a i b § 2 instrukcji.

II. Pozatem pożądanę są dane następujące:

F. Tranzyt ogólny.

Kraj.	Przywóz.	Wywóz.	Razem.
-------	----------	--------	--------

G. Kolejowy obrót towarowy z zapleczem w tonach.

	Kwartał sprawozdawczy.	Kwartał porównawczy.	Suma obrotów od początku roku.
Przywóz	—	—	—
Wywóz	—	—	—
Ogółem:	—	—	—

H. Kolejowy obrót towarowy z ważniejszymi centrami gospodarczymi.

	Kwartał sprawozdawczy.	Kwartał porównawczy.	Suma obrotów od początku roku.
Przywóz.	—	—	—
Wywóz.	—	—	—

J. Obroty żeglugi śródlądowej z ważniejszymi centrami gospodarczymi.

	Kwartał sprawozdawczy.	Kwartał porównawczy.	Suma obrotów od początku roku.
Przywóz.	—	—	—
Wywóz.	—	—	—

K. Ruch pasażerski.

Przyjechało:		Wyjechało:	
Kraj.	Ilość.	Kraj.	Ilość.

Uwagi:

91.

E. III. 367-zas.36.

SPRAWY MARYNARKI HANDLOWEJ.

Uprawnienia i obowiązki konsulów R. P. wedle obowiązującego ustawodawstwa w zakresie morskiego prawa publicznego i prywatnego są następujące:

Świadectwa o banderze.

1. Konsulowie R. P. uprawnieni są w myśl art. 15 ustawy z dnia 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 47, poz. 285 i z 1928 r. Nr. 29, poz. 269) do wydawania dla statków handlowych morskich, nabytych zagranicą przez Państwo, obywateli polskich i osoby prawne, mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, „świadczeń o banderze”, które jest tymczasowym zaświadczeniem, upoważniającym dany statek do podnoszenia bandery polskiej i zastępuje czasowo dokument stały, jakim jest certyfikat okrętowy.

2. (1) Przy wydawaniu świadectwa o banderze powinien konsul stwierdzić na zasadzie przedłożonych mu dokumentów tytuł prawny nabycia statku, obywatelstwo polskie nabywcy, a przy osobach prawnych, czy odpowiadają warunkom podanym w art. 1 powołanej powyżej ustawy.

(2) Prawo do bandery polskiej mają również statki nabyte przez spółki dla żeglugi transoceanicznej, zwolnione przez Ministra Przemysłu i Handlu od niektórych warunków wymaganych przez wspomnianą powyżej ustawę.

(3) Obywatelstwo polskie właściciela statku może zastąpić zaświadczenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, iż odnośny nabywca jest narodowości polskiej.

(4) W razie powstałych wątpliwości, czy statek zakupiony zagranicą ma warunki do uznania go za statek polski, a także gdy dany statek jest obciążony wierzytelnościami na rzecz cudzoziemców, — konsul powinien przed wydaniem świadectwa o banderze przedłożyć sprawę do orzeczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Departament Morski.

3. Świadczenie o banderze powinno być wydane na czas potrzebny do odbycia podróży statkiem z portu zagranicznego do portu polskiego i to na czas nie dłuższy niż na 1 rok. O ileby z przyczyn usprawiedliwionych podróż ta nie mogła być ukończona w ustalonym okresie czasu, może konsul R. P., właściwy dla portu położonego na drodze do portu polskiego, przedłużyć ważność świadectwa także po upływie jednego roku, ale tylko na niezbędny czas potrzebny do dojścia do portu polskiego.

4. (1) Wzór świadectwa o banderze podany jest w załączniku Nr. 1. Formularzy dostarcza Urząd Morski w Gdyni.

(2) O wydanych świadectwach o banderze jak i o przedłużeniach ich powinni konsulowie zawiadamiać natychmiast Ministerstwo Przemysłu i Handlu, Departament Morski.

Kontrola nad podnoszeniem polskiej bandery handlowej.

5. Konsul powinien donosić Urzędowi Morskiemu w Gdyni:

a) o wszelkich przypadkach podnoszenia polskiej bandery handlowej przez statki morskie, które w myśl obowiązujących przepisów nie mają w ogóle prawa do jej podnoszenia, lub też mając prawo na to, czynią to bez poprzedniego uzyskania polskiego certyfikatu okrętowego lub świadectwa o banderze;

b) o wszelkich przypadkach używania polskiej bandery handlowej w sposób uchybiający czci należnej Rzeczypospolitej Polskiej;

6. Konsul powinien donosić Sądowi Grodzkiemu w Gdyni, jako Sądowi Rejestrowemu:

a) o wszelkich przypadkach sprzedaży zagranicą polskiego statku handlowego;

b) o zatonięciu lub urzędowym uznaniu statku polskiego za niezdatny do naprawy — a to w celu wykreślenia odnośnego statku z rejestru polskich statków handlowych.

Bezpieczeństwo statków morskich.

7. (1) W myśl art. 14 i 16 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 80, poz. 632), konsulowie są władzą inspekcyjną dla statków polskich, przebywających w portach zagranicznych (patrz art. 54 międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, Dz. U. R. P. z 1934 r., Nr. 88, poz. 815, art. 16 międzynarodowej konwencji o liniach ładunkowych, Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 95, poz. 737, następnie rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu o urządzeniach pasażerskich na statkach morskich, oraz certyfikatach pasażerskich, Dz. U. R. P. z 1935 r., Nr. 61, poz. 392 i rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu o prowadzeniu dzienników okrętowych i maszynowych na polskich statkach handlowych, Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 62, poz. 395).

(2) Konsul powinien przeprowadzić i n s p e k c j ę d o r y w c z ą przy pomocy dwóch ekspertów:

a) w razie, gdy załoga doniesie mu, że statek nie odpowiada warunkom bezpieczeństwa; doniesienie to powinno być potwierdzone przez protokolarne przesłuchanie członków załogi (§ 58 niemieckiej ordynacji o służbie marynarza);

b) gdy sam poweźmie uzasadnione podejrzenie, że statek nie odpowiada warunkom bezpieczeństwa; może to nastąpić także i wówczas, gdy zagraniczne władze portowe zwrócą się do niego z tego rodzaju doniesieniem.

8. Przed przeprowadzeniem inspekcji konsul powinien conajmniej na 24 godzin przed inspekcją wydać kapitanowi z a k a z wyjścia statku z portu, w którym się zatrzymał, z zagrożeniem kar wymienionych w art. 42 powyższego rozporządzenia o bezpieczeństwie statków morskich i zażądać od niego wszelkich dokumentów i informacji odnoszących się do budowy i bezpieczeństwa statku.

9. (1) Przy przeprowadzaniu inspekcji konsul powinien przy pomocy ekspertów uwzględnić:

- a) stan korpusu i stałych urządzeń statku;
- b) stan kotłów, maszyn napędowych, urządzenia mechanicznego i elektrycznego;
- c) stan kotwic, łańcuchów i innego sprzętu, oraz zapasowych części;
- d) stan środków ratunkowych;
- e) stan środków przeciw pożarowych;
- f) największą dopuszczalność zanurzenia statku, znaków zanurzenia i marki nadwodnej burty;
- g) stan załadowania i balastowania statku;
- h) stan niebezpiecznych ładunków;
- i) stan przyrządów nawigacyjnych sygnałów;
- j) stan radiotelegrafii;
- k) kwalifikacje załogi w szczególności zaś dyplomy kapitanów i oficerów, oraz liczebność obsady statku — dalej wszelkie kwestie natury technicznej i personalnej, mające związek z bezpieczeństwem statku i opieką nad życiem ludzkim na morzu.

(2) Z przeprowadzonej inspekcji statku powinien być sporządzony protokół i podpisany przez konsula, ekspertów i protokolanta oraz przez kapitana lub jego zastępcę i oficera maszynowego.

(3) Stosownie do wyników inspekcji konsul wydaje kapitanowi:

a) z a k a z użycia statku w pewien zamierzony sposób, np. jako statku pasażerskiego, pozwalając na użycie go jako statku towarowego, gdy stwierdzone braki nie czynią go zupełnie niezdolnym do żeglugi morskiej;

b) z a k a z używania w jakikolwiek sposób statku gdy stwierdzone braki czynią go zupełnie niezdolnym do żeglugi morskiej.

(4) Wszystkie powyższe zakazy konsul wydaje na piśmie z podaniem motywów i doręcza do rąk własnych kapitana statku.

(5) Gdy inspekcja ustaliła, że statek odpowiada warunkom bezpieczeństwa, — konsul wystawia d o k u m e n t b e z p i e c z e ń s t w a w myśl art. 37—39 podanego powyżej rozporządzenia.

(6) Koszty przeprowadzonej inspekcji obciążają kapitana statku względnie przedsiębiorcę okrętowego.

Zawiadomienie o wypadkach morskich.

10. Konsul ma obowiązek stosownie do art. 14 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. o izbach morskich (Dz. U. R. P. z 1925 r., Nr. 36, poz. 243 i z 1930 r.,

Nr. 17, poz. 126, oraz Nr. 76, poz. 600) donieść niezwłocznie Urzędowi Morskiemu w Gdyni (ustawa z 15 lutego 1933 r. Dz. U. R. P. z 1933 r., Nr. 18, poz. 117) o każdym wypadku morskim, jaki spowodował lub jakiemu uległ polski statek handlowy.

Zaciąg i zwolnienie z zaciągu marynarzy.

11. Zaciąg do służby na polskim statku handlowym morskim, t. zn. na polskim statku morskim, używanym do zarobkowania przez uprawianie żeglugi morskiej, — odbywa się przed konsulem według §§ 12 — 26 i 31 niemieckiej ordynacji o służbie marynarza (Seemannsordnung) z 2 czerwca 1902 (R. G. Bl. Nr. 27, str. 175).

12. (1) Zaciąg polega na tem, że kapitan statku lub jego zastępca przedstawia konsulowi kandydatów na marynarzy i obie strony zgłaszają zawartą między nimi umowę o pracę. Na podstawie tych zgłoszeń konsul sporządza spis załogi, w którym uwidocznione są wszystkie okoliczności, dotyczące statku, dane osobiste kapitana i innych członków załogi, oraz warunki płacy.

(2) Przy tej sposobności konsul powinien zbadać, czy zaciągani marynarze są w posiadaniu książeczek żeglarskich i ewentualnie wymaganych przez prawo dokumentów i czy poprzedni stosunek służbowy wygasł. W razie przeciwnym, powinien odmówić dokonania zaciągu.

(3) Zaciąg może objąć nie tylko obywateli polskich, lecz także obywatele obcych, przy czym należy przestrzegać postanowień art. 6 pkt. 2 ustawy z 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich, wedle których w skład załogi na statkach polskich wchodzić musi co najmniej trzy czwarte oficerów, jak i marynarzy obywateli polskich.

(4) Konsul bada równocześnie, czy kapitan i oficerowie posiadają warunki przepisane rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1931 r. o kwalifikacji oficerów w polskiej marynarce handlowej (Dz. U. R. P. z 1932 r., Nr. 4, poz. 24 i z 1935 r. Nr. 15, poz. 84).

13. (1) Przy sposobności dokonywania zaciągu może zajść potrzeba wystawienia przez konsula książeczki żeglarskiej, gdy kapitan polskiego statku handlowego zgłasza wniosek o dokonanie zaciągu kandydatów nie posiadających książeczek. Konsul ma obowiązek zbadać powody tego rodzaju wniosku i może książeczkę wydać tylko wyjątkowo w razie istotnie stwierdzonej potrzeby zaszłej wskutek zdekompletowania załogi (np. z powodu choroby, zgonu, dezercji i t. p.) i to po stwierdzeniu warunków podanych w § 7 ordynacji o służbie marynarza.

(2) W przypadkach, gdy obywatel polski, szukając zagranicą zatrudnienia na statkach obcej bandery, pragnie udowodnić swoją fachowość marynarską i w tym celu domaga się wydania mu książeczki żeglarskiej, — konsul może mu ją wydać tylko po stwierdzeniu, że zaszły warunki przewidziane w § 9 niemieckiej ordynacji o służbie marynarza, t. zn. po przedstawieniu starej książeczki albo po należyтым uwiarogodnieniu jej utraty.

(3) Formularze książeczek żeglarskich należy zamawiać w Urzędzie Morskim w Gdyni. Za wystawioną nową książeczkę marynarz winien uiścić zł 5, za duplikat zł 10, tytułem zrotu kosztów książeczki. Poza tymi kosztami książeczki nie podlegają ani opłatom konsularnym, ani też innym opłatom skarbowym.

14. W ten sam sposób jak zaciąg odbywa się zwolnienie z zaciągu, które może obejmować całą załogę lub poszczególnych jej członków. W tym celu powinien kapitan przedłożyć konsulowi książeczki żeglarskie zwalnianych osób, ze stwierdzeniem kategorii oraz rodzaju i czasu służby. Podpis kapitana w książeczce uwierzytelnia konsul bez pobierania opłaty konsularnej. Dokonane przez konsula zwolnienie z zaciągu powinno być skuteczne tak w spisie załogi, jak i w książeczce żeglarskiej marynarza.

15. Spisy załogi, które straciły swoją ważność, przesyła konsul Urzędowi Morskiemu w Gdyni.

Służba marynarza.

16. (1) W myśl § 5 niemieckiej ordynacji o służbie marynarza z dnia 2 czerwca 1902 r. (R. G. Bl. 27, str. 175) konsulowie sprawują poza granicami Rzeczypospolitej funkcje Urzędu Żeglarskiego („Seemannsamt”). W tym zakresie działania konsulowie powołani są do ingerowania w stosunki służbowe pomiędzy marynarzami a armatorami polskimi, względnie kapitanami polskich statków. Stosunek służbowy między powyższymi osobami reguluje powyżej wymieniona ustawa wraz z ustawą z dnia 17 marca 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 2 czerwca 1902 r. o służbie marynarza (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 22, poz. 164), ustawa niemiecka z dnia 2 czerwca 1902 r. o obowiązku statków handlowych przewożenia repatriowanych marynarzy (K. G. Bl. 27, str. 212), oraz konwencja dotycząca umowy najmu i repatriacji marynarzy podpisana w Genewie dnia 26 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 106, poz. 821).

(2) Pod pojęcie marynarza-repatrianta nie podpada marynarz, który samowolnie opuścił służbę na statku (dezertjer) i po tym fakcie żąda odstawienia go do kraju. Każdy zatem marynarz, który nie może udowodnić książeczką żeglarską, że został prawidłowo zwolniony ze służby na polskim statku handlowym, że pozostał w danym kraju wskutek rozbicia się statku pływającego pod banderą polską, lub bez własnej winy, — nie ma prawa korzystać z dobrodziejstw wyżej podanych przepisów i musi być traktowany, jak każdy inny obywatel polski potrzebujący pomocy konsularnej.

(3) Konsulat R. P., działający jako Urząd Żeglarski, powołany jest w szczególności do orzekania w sprawach związanych z wygaśnięciem stosunku służbowego, wymienionych w §§ 59, 60, 63, 66, 67, 69, 77, 79 i 83 niemieckiej ordynacji o służbie marynarza, oraz do rozstrzygania sporów o wynagrodzenie między marynarzami a kapitanem w myśl §§ 47, 57, 59, 61, 72, 73 i 78 tejże ordynacji. Konsul powinien się starać, stosownie do § 128 wymienionej ordynacji, o załatwienie sporu w drodze ugody między stronami, a dopiero w razie nie dojścia do ugody — powinien wdrożyć jako Urząd Żeglarski postępowanie wedle rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 36, poz. 341) i wydać orzeczenie.

17. Konsul ma obowiązek przyjąć wynagrodzenie wypłacone marynarzowi po ukończeniu służby w celu dalszego przesłania go według jego dyspozycji. (§ 46 ordynacji o służbie marynarza).

18. Konsul przyjmuje od kapitana statku inwentarz masy spadkowej po zmarłym w podróży marynarzu, spisany wobec 2 oficerów, przedmioty do masy należące i ewentualne wynagrodzenie oraz dowód śmierci. Konsul może zgodzić się, aby kapitan powyższe rzeczy oddał w Urzędzie Morskim w Gdyni.

Wykonywanie władzy policyjnej.

19. Konsulat działający jako Urząd Żeglarski uprawniony jest w myśl § 122 ordynacji o służbie marynarza do przeprowadzania śledztwa i wydawania orzeczeń karnych w razie popełnienia przekroczeń z §§ 93, 95, 96, 108 i 114 — 117 wymienionej ordynacji. Postępowanie powyższe jest postępowaniem karno-administracyjnym, które należy przeprowadzać zgodnie z rozporządzeniem z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 38, poz. 365).

20. Marynarz, który po zaciągu odmawia rozpoczęcia służby, lub też w czasie służby od niej się uchyła, może być wedle § 29 ordynacji o służbie marynarza zmuszony do pełnienia służby. Konsul w tym wypadku nie ma prawa działać z urzędu, lecz na wniosek kapitana, z którym ma spisać w tym celu protokół, zawierający dane dotyczące statku, osoby zbiegłego marynarza, okoliczności, w jakich nastąpiła dezercja, w końcu zobowiązanie kapitana, że pokryje wszelkie koszta połączone z dostawieniem zbiega na pokład. W razie odmówienia przez kapitana złożenia tego zobowiązania, konsul wstrzymuje się od wszelkich dalszych kroków.

21. (1) Na zasadzie tego protokołu rozpoczyna konsul postępowanie reklamacyjne wobec władz państwa, na którego wodach terytorialnych znajduje się statek. Postępowanie to może odnosić się do marynarzy będących tak obywatelami polskimi, jak i obywatelami państw obcych, z wyłączeniem jednak marynarzy obywateli państwa, na którego wodach terytorialnych znajduje się statek polski.

(2) W szczególności konsulowie i agenci konsularni mogą w myśl zwyczajów międzynarodowych i konwencji konsularnych żądać od władz państwa przyjmującego aresztowania oraz odstawienia bądź na statek bądź odesłania do kraju ojczystego oficerów, marynarzy i innych osób, należących w jakimkolwiek charakterze do załogi statków, pływających pod banderą polską, które zbiegły ze statku w porcie.

(3) Żądanie to powinno być skierowane na piśmie do właściwych władz miejscowych, przy czym należy wykazać na podstawie papierów okrętowych, w szczególności spisu załogi lub też na podstawie uwierzytelnionych wypisów z nich, że osoby, których żąda się wydania, rzeczywiście należą do załogi danego statku.

(4) Żądaniu uzasadnionemu w ten sposób władze miejscowe muszą zadość uczynić, chyba, że osoba zbiegła popełniła na lądzie zbrodnię lub występki; w tym ostatnim przypadku władze miejscowe mogą odroczyć wydanie dezertera, do czasu wydania wyroku przez sąd właściwy i całkowitego jego wykonania. Dezertery mogą być na żądanie i na koszt konsula osadzeni i trzymeni w areszcie, aż do chwili odstawienia ich z powrotem na pokład statku (okrętu) polskiego, lub też do czasu nadejścia sposobności odesłania do Polski. Jeżeliby jednak sposobność taka nie nadarzyła się w przeciągu dwóch miesięcy od dnia zatrzymania, dezertery mogą być wypuszczeni na wolność i nie mogą być ponownie zatrzymani z tego samego powodu.

Kondemnacja statku i pożyczka bodmeryjna.

22. Kapitan morskiego statku handlowego jest z samego prawa (art. 499 niemieckiego kodeksu handlowego) uprawniony do sprzedaży statku poza por-

tem ojczystym. Sprzedaż, która musi się odbyć publicznie, uzależniona jest od istnienia bezwzględnej konieczności, która zmusza kapitana do niej. Stwierdzenie tej konieczności należy do sądów miejscowych po wysłuchaniu rzeczoznawców i konsula.

23. Kapitan morskiego statku handlowego jest uprawniony z samego prawa (art. 686 niemieckiego kodeksu handlowego) do zaciągnięcia pożyczki zwanej bodmeryjną, jednak dopiero po uzyskaniu dokumentu stwierdzającego konieczność tej pożyczki. Dokument ten może być wystawiony przez konsula.

24. W obu powyższych przypadkach konsul po przedstawieniu mu sprawy przez kapitana statku powinien natychmiast zażądać odpowiednich instrukcyj od Urzędu Morskiego w Gdyni.

Meldunek kapitanów polskich statków handlowych.

25. W celu umożliwienia konsulom wykonywania powyższych zadań, wprowadzony został rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 listopada 1924 roku („Monitor Polski” z 1924 r. Nr. 271 i 280) obowiązek meldowania się kapitanów polskich statków handlowych w konsulatach R. P.

26. (1) Niezwłocznie po wpłynięciu statku polskiego do portu w okręgu konsularnym, kapitan statku powinien ustnie lub na piśmie zawiadomić konsulat R. P. o wpłynięciu statku.

(2) Zawiadomienie powinno zawierać:

a) rodzaj, nazwę, sygnał rozpoznawczy, pojemność netto i port ojczysty statku;

b) nazwisko i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy żeglugowego i właścicieli statku;

c) dzień i godzinę wpłynięcia;

d) liczbę oficerów i marynarzy;

e) liczbę pasażerów, którzy mają wylądować;

f) rodzaj ładunku, który statek ma wylądować i załadować;

g) ostatni port, do którego statek zawinął;

h) jak długo statek stać będzie w porcie;

i) następny port, do którego statek ma zawinąć po odpłynięciu;

j) adres osoby załatwiającej na miejscu wszystkie sprawy łączące się z odprawą statku.

(3) Jeżeli statek pozostaje dłużej niż 48 godzin w porcie miasta będącego siedzibą konsulatu R. P., kapitan powinien niezwłocznie zameldować o tem ustnie lub na piśmie. Jeżeli nie pociągnie to za sobą zwłoki w podróży, kapitan powinien równocześnie przedstawić spis załogi oraz certyfikat okrętowy.

(4) Jeżeli kapitan z góry liczy się z dłuższym pobytem w porcie, niż przez 48 godzin, powinien przy pierwszym meldunku przedstawić spis załogi oraz certyfikat okrętowy.

(5) Spis załogi pozostaje w konsulacie aż do odpłynięcia statku.

(6) Postanowienia powyższe nie stosują się do statków, które zawijają do portu tylko z balastem, albo korzystają z portu tylko dla schro-

nienia się przed burzą, niebezpieczeństwem wojny, lub wskutek awarii lub też dla uzupełnienia zapasów paliwa, materiałów, albo prowiantu.

27. (1) Na zasadzie przedłożonego certyfikatu okrętowego i spisu załogi, konsul powinien zbadać, czy statek prawnie wywiesza polską banderę handlową, czy skład załogi jest polskim składem, t. zn. czy 3/4 oficerów i marynarzy jest obywatelami polskimi, czy księgi okrętowe prowadzone są w języku polskim, oraz czy ten język jest używany w służbie wewnętrznej statku (art. 6 ustawy o polskich statkach handlowych morskich).

(2) O wszelkich stwierdzonych brakach konsul komunikuje niezwłocznie Urzędowi Morskiemu w Gdyni.

28. Dokonanie meldunku przez kapitana stwierdza konsul na liście załogi przez przyłożenie stempla „Widziano w Konsulacie R. P. w.....”, pieczęci urzędowej i swego podpisu, oraz przez wpisanie meldunku do rejestru według wzoru załącznika Nr. 2.

29. W razie zawinięcia statków polskich do portów położonych w okręgu konsularnym i niezgłoszenia się kapitana w myśl powyżej powołanego rozporządzenia o meldunkach, powinien konsul natychmiast zawiadomić Urząd Morski w Gdyni w celu pociągnięcia kapitana do odpowiedzialności.

Postanowienia ogólne

30. (1) Przy wykonywaniu powyższych zadań należy posługiwać się tekstami podanych ustaw.

(2) O ile chodzi o ustawodawstwo polskie, można się posługiwać pracą Zbigniewa Toczyńskiego: „Polskie Przepisy Morskie” Warszawa 1933 (Nakładem księgarni F. Hoesicka).

31. Wszelkie czynności w stosunku do polskich statków handlowych należy wpisywać do rejestru „Czynności w stosunku do marynarki handlowej” (zał. Nr. 2).

32. Instrukcja niniejsza ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do polskiej marynarki handlowej. Do morskich statków handlowych pływających pod banderą W. M. Gdańska mogą być stosowane przepisy niniejszej instrukcji zawarte w pkt. 3, 5, 6 i 7, o ile tego wyraźnie zażąda kapitan statku gdańskiego. O ile w tych punktach przewidziane jest skomunikowanie się konsula R. P. z Urzędem Morskim w Gdyni, wówczas na miejsce tego urzędu wchodzi Komisarz Generalny R. P.—Urząd Marynarki Handlowej w Gdańsku.

33. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym MSZ. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

a) przepisy z 26 kwietnia 1928 r. K. I 592 w sprawie stosunku konsula do polskiej marynarki handlowej (Dz. Urz. MSZ Nr. 6, poz. 50, Zb. Przep. Kons. tekst Nr. 200);

b) okólnik Nr. K. I 645 w sprawie wydawania tymczasowych świadectw rejestracji (Dz. Urz. MSZ z 1924 r. Nr. 4, poz. 50, Zb. Przep. Kons. tekst Nr. 202);

c) tymczasowa instrukcja morska dla konsulów R. P. (Dz. Urz. MSZ 1934 r., Nr. 1, poz. 1).

Załącznik 1.

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Strona 1.

TYMCZASOWE ŚWIADECTWO REJESTRACJI.

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w..... zaświadcza że na podstawie ustawy o statkach handlowych..... z dnia..... udzielono statkowi..... prawa podnoszenia polskiej bandery handlowej pod warunkiem, że rejestracja ma być dokonana w ciągu 12 miesięcy w polskim urzędzie rejestracyjnym.

Wszystkie władze cywilne i wojskowe Rzeczypospolitej Polskiej i państw zaprzyjaźnionych uprasza się o przepuszczanie wyżej wymienionego statku z załogą, pasażerami i ładunkiem i udzielanie mu wszelkiej pomocy i opieki.

..... dn..... 193...r.

Pieczęć Konsulatu

Konsul R. P.

Strona 2.

Nazwa statku	Tonaż i opis, rok budowy	Ilość załogi
Name of the ship	Particulars respecting tonnage, building and description	Number of Crew

Strona 3.

Nazwisko kapitana	Miejsce kupna i nazwisko kupujących	U w a g i
Name of the Master	The time and place of the purchase and the name of the purchasers	Remarks

POLISH REPUBLIC.

Strona 4.

PROVISIONAL CERTIFICATE OF REGISTRY.

The Consul of the Polish Republic certifies hereby that according to the National Shipping Act.....of.....
the right of hoisting the Polish merchant flag has been granted to the ship..
.....under the condition of the future
registration of the said ship, in space of time not exceeding 12 months in
the Polish Register Office.

All civil and military authorities of the Polish Republic and of the friendly powers are requested to give free passage to the said ship, with her crew, passengers and cargo and to accord her all help and protection.

The Consul of the Polish Republic.

.....
Seal of the Consulate.

(Strona lewa)

Nr. porządkowy	Nazwa, sygnał poznawczy i port rejestracji	Jaki urząd wydał spis załogi	Rodzaj statku	Ilość oficerów w chwili przybycia statku	Ilość załogi bez oficerów w chwili przybycia statku	Dzień i godzina przybycia	Ostatni port skąd przybył	Najbliższy port dokąd wychodzi	Cel przybycia, rodzaj ładunku	Do jakiego miejscowego agenta statek się zwrócił celem załatwienia czynności handlowych	Jak długo statek ma zamiar zatrzymać się w porcie

(Strona prawa)

Stan liczebny przy wydawaniu nowego spisu załogi	Przy wizowaniu już istniejącego spisu załogi						U W A G I
	W p i s a n i e		W y k r e ś l e n i e				
	Ilość marynarzy i oficerów	Nr. i data spisu	Ilość marynarzy i oficerów	Nr. i data spisu			

ŹRÓDŁA PRAWNE.

Sprawy dotyczące marynarki handlowej regulują następujące przepisy prawne:

1) Ustawa z dnia 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 47, poz. 285) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 29, poz. 269).

2) Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 2 czerwca 1902 r. o służbie marynarza (Dz. U. R. P. Nr. 22 z 1933 r., poz. 164).

3) Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 18 stycznia 1921 r. w przedmiocie prowadzenia rejestru statków handlowych morskich w brzmieniu rozporządzenia z dnia 26 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10 z 1921 r., poz. 58, Nr. 50 z 1921 r., poz. 313 i Nr. 57 z 1929 r., poz. 450).

4) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o pomiarze morskich statków handlowych (Dz. U. R. P.: Nr. 47 z 1927 r., poz. 422).

5) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 24 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o pomiarze morskich statków handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 105 z 1927 r., poz. 906) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 2 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 z 1931 r. poz. 723).

6) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich (Dz. U. R. P. Nr. 80 z 1930 r., poz. 632).

7) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 marca 1935 r. o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Dz. U. R. P. Nr. 25 z 1935 r., poz. 175).

8) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 30 listopada 1931 r. o kwalifikacjach oficerów w polskiej marynarce handlowej (Dz. U. R. P. Nr. 4 z 1932 r., poz. 24) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15 z 1935 r., poz. 84).

9) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1933 r. o zapewnieniu statkom, służącym do przewozu pasażerów, obsługi łodzi i tratw ratunkowych, oraz o świadectwach ratownika (Dz. U. R. P. Nr. 57 z 1933 r., poz. 432) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15 z 1935 r., poz. 85).

10) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 lipca 1935 r. o prowadzeniu dzienników okrętowych i maszynowych na polskich statkach handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 62 z 1935 r., poz. 395).

11) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 sierpnia 1935 r. o urządzeniach pasażerskich na statkach morskich, oraz o certyfikatach pasażerskich (Dz. U. R. P. Nr. 61 z 1935 r., poz. 392).

12) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115 z 1927 r., poz. 980).

13) Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. Nr. 32 z 1934 r., poz. 286).

14) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz marynarki handlowej (Dz. U. R. P. Nr. 38 z 1928 r., poz. 366).

15) Ustawa z dnia 18 marca 1925 r. o izbach morskich (Dz. U. R. P. Nr. 36 z 1925 r., poz. 243) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 z 1930 r., poz. 600).

Warszawa, dnia 15 września 1936 r.

Minister
(—) *J. Beck*

CZĘŚĆ II — KOMUNIKATY:

92.

P. D. 416b.zezw.a.21.

ODZNACZENIA.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej zarządzeniem z dnia 20 maja 1936 r. zezwolił następującym osobom na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich: Janowi Kaczkowskiemu, b. konsulowi generalnemu R. P. w Amsterdamie, krzyża komandorskiego orderu Oranie-Nassau, — Aleksandrowi Łubieńskiemu, zastępcy dyrektora Protokołu Ministerstwa Spraw Zagranicznych, węgierskiego krzyża Zasługi klasy II-ej oraz krzyża komandorskiego orderu „Kotkarist” — Romanowi Dębickiemu, posłowi nadzwyczajnemu i ministrowi pełnomocnemu R. P. w Belgradzie, krzyża komandorskiego z gwiazdą orderu św. Sawy — Michałowi Czudowskiemu, konsulowi generalnemu R. P. w Lipsku, krzyża oficerskiego orderu Oranie-Nassau — Konstantemu Skirmuntowi, b. ambasadorowi R. P. w Londynie, wielką wstęgę orderu królewskiego Wiktorii — Romanowi Huzarskiemu, b. kierownikowi wydziału konsularnego poselstwa R. P. w Helsinkach, belgijskiego medalu Więźnia Politycznego oraz krzyża kawalerskiego klasy I-ej orderu Białej Róży Finlandii, — Edwardowi Raczyńskiemu, ambasadorowi R. P. w Londynie, — Cecylii Raczyńskiej w Londynie, — Leonowi Orłowskiemu, radcy ambasady R. P. w Londynie, — Romanowi Michałowskiemu, I sekretarzowi ambasady R. P. w Londynie, — Tadeuszowi Geppertowi, radcy handlowemu ambasady R. P. w Londynie, — Wiesławowi Zbijewskiemu, radcy finansowemu ambasady R. P. w Londynie, — Janowi Tomaszewskiemu, II sekretarzowi ambasady R. P. w Londynie, — Pawłowi Starzeńskiemu, attaché ambasady R. P. w Londynie, — Zofii Adamkiewiczowej i dr Jerzemu Adamkiewiczowi, konsulowi generalnemu R. P. w Ottawie: medalu pamiątkowego z jubileuszu Króla Jerzego V, — Karolowi Romerowi, dyrektorowi Protokołu Dyplomatycznego, krzyża komandorskiego z gwiazdą brazylijskiego orderu Krzyża Południa, — Janowi Wszelakiemu, radcy ekonomicznemu Ministerstwa Spraw Zagranicznych, węgierskiego Krzyża Zasługi klasy II-ej oraz krzyża komandorskiego z gwiazdą belgijskiego orderu Leopolda II, — Juljuszowi Friedrichowi, sekretarzowi ministra spraw zagranicznych i Stanisławowi Ptaszyńskiemu, sekretarzowi ministra spraw zagranicznych, węgierskiego Krzyża Zasług klasy III-ej, — Ksaweremu Glince, urzędnikowi kontraktowemu Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego orderu św. Sawy, — dr Tadeuszowi Lubaczewskiemu, radcy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego orderu Korony Jugosławii, — Tadeuszowi Romerowi, posłowi nadzwyczajnemu i ministrowi pełnomocnemu R. P. w Lizbonie, krzyża komandorskiego z gwiazdą orderu Korony Włoskiej, — dr Julianowi Makowskemu, b. naczelnikowi wydziału Ministerstwa Spraw Zagranicznych, — Romanowi Dębickiemu, posłowi nadzwyczajnemu i ministrowi pełnomocnemu R. P. w Belgradzie i dr Romanowi Staniewiczowi, konsulowi generalnemu R. P. w Berlinie, krzyża komandorskiego orderu brazylijskiego Krzyża Południa, — Janowi Librachowi, I sekretarzowi ambasady R. P. w Paryżu, krzyża oficerskiego orderu św. Aleksandra, krzyża oficerskiego orderu Trzech Gwiazd oraz krzyża komandor-

skiego orderu „Kotkarist”, — Józefowi Potockiemu, wicedyrektorowi departamentu politycznego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego z gwiazdą orderu Oranie-Nassau oraz krzyża komandorskiego orderu Krzyża Południa, — dr Tadeuszowi Brzezińskiemu, radcy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego orderu narodowego bułgarskiego zasługi, — Marianowi Chodackiemu, chargé d'affaires R. P. w Pradze, krzyża komandorskiego klasy II orderu Białej Róży Finlandii, — Apolinaremu Kiełczyńskiemu, pracownikowi kontraktowemu poselstwa R. P. w Sofii, krzyża oficerskiego orderu narodowego bułgarskiego Zasługi, — Bohdanowi Zyndram-Kościałkowskiemu, radcy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża oficerskiego orderu Trzech Gwiazd, — Wiktorowi Tomirowi Drymmerowi, dyrektorowi departamentu konsularnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego z gwiazdą brazylijskiego orderu Krzyża Południa, — Kazimierzowi Rudzkiemu, radcy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża oficerskiego orderu narodowego bułgarskiego zasługi, — Marianowi Szumlakowskiemu, posłowi nadzwyczajnemu i ministrowi pełnomocnemu R. P. w Madrycie, wielką wstęgę orderu Chrystusa, — Edwardowi Neumannowi, em. konsulowi R. P., krzyża komandorskiego orderu austriackiego zasługi, — Tadeuszowi Gwiazdoskiemu, wicedyrektorowi departamentu politycznego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, węgierskiego krzyża zasługi klasy II z plaką, — Michałowi Łubieńskiemu, dyrektorowi gabinetu ministra spraw zagranicznych, krzyża komandorskiego z gwiazdą belgijskiego orderu Leopolda, — Stanisławowi Siedleckiemu, sekretarzowi ministra spraw zagranicznych, krzyża oficerskiego orderu Leopolda II, — Zygmuntowi Merdingerowi, radcy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego orderu Haiti „Honneur et Mérite”, — Kazimierzowi Trębickiemu, I sekretarzowi delegacji R. P. w Genewie, krzyża oficerskiego orderu Oranie-Nassau, — Adamowi Rzewuskiemu, b. radcy poselstwa R. P. w Sofii, krzyża komandorskiego orderu św. Aleksandra, — Dr Adolfowi Bergerowi, pracownikowi kontraktowemu poselstwa R. P. w Wiedniu, krzyża oficerskiego orderu austriackiego zasługi, — Zbigniewowi Łasińskiemu, referendarzowi Ministerstwa Spraw Zagranicznych, krzyża komandorskiego orderu Czerwonego Krzyża estońskiego oraz krzyża oficerskiego orderu „Kotkarist”.

93.

E. III. 749.6.1.

PRZESUNIĘCIE TERMINU WCIELENIA DO SZEREGÓW STUDENTÓW POLITECHNIK.

Ministerstwo Spraw Wojskowych rozkazami z dnia 17 i 23 czerwca 1936 r. Nr. 1340-91/1. Og. poleciło wojskowym władzom poborowym przesunąć termin wcielenia do szeregów do dnia 1 lipca 1937 roku studentom politechnik w kraju na obszarze w. m. Gdańska i Zawranicą, o ile posiadają warunki do skróconej służby wojskowej, w myśl art. 51 ustawy o pow. ob. wojsk., u r o d z o n y m w r o k u 1911 i studującym na wydziałach wymienionych w § 235 p. I rozporządzenia wykonawczego do ustawy o pow. ob. wojsk., jeżeli udowodnią zaświadczeniem, że w roku szkolnym 1935/36 byli na IV roku studjów (VIII semestrze) lub składają egzaminy dyplomowe.

W związku z tem podania powyższej kategorii studentów o odroczenie służby wojskowej, należy kierować do właściwych wojskowych władz poborowych, z powołaniem się na przytoczone na wstępie rozkazy Ministerstwa Spraw Wojskowych.

94.

B. Pers. 471.7.36.

ZMIANY PERSONALNE.

W URZĘDZIE CENTRALNYM MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH I W URZĘDACH
PODLEGLYCH.

MIANOWANI:

- Barański Jan*, radca w M. S. Z.—radcą Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku, z dn. 1 października 1936 r.
- Chiczewski Feliks*, kierownik referatu w M. S. Z. — konsulem R. P. w Lipsku, z dn. 1 listopada 1936 r.
- Czudowski Michał*, konsul R. P. w Lipsku — konsulem R. P. w Wrocławiu, z dn. 1 listopada 1936 r.
- Kermenić Oswald*, radca w M. S. Z.—konsulem generalnym R. P. w Antwerpii, z dn. 1 października 1936 r.
- Kossobudzki Stanisław*, attaché konsularny w Konsulacie R. P. w Lyonie — attaché konsularnym w Konsulacie R. P. w Strasburgu, z dn. 1 listopada 1936 r.
- Namysłowski Władysław*, radca w M. S. Z. — konsulem R. P. w Budapeszcie, z dn. 1 listopada 1936 r.
- Pol Wiktor Szczepan*, radca poselstwa i radca handlowy w Poselstwie R. P. w Belgradzie — konsulem generalnym R. P. w Zagrzebiu, z dn. 1 grudnia 1936 r.
- Shmidt Adam*, referendarz w M. S. Z. — attaché konsularnym w Konsulacie R. P. w Wiedniu, z dn. 1 listopada 1936 r.
- Sobański Bronisław*, referendarz w M. S. Z.,—attaché poselstwa w Poselstwie R. P. w Bukareszcie, z dn. 1 grudnia 1936 r.
- Szubert Zbigniew*, referendarz w M. S. Z. — attaché ambasady w Ambasadzie R. P. w Berlinie, z dn. 1 października 1936 r.
- Szczeniowski Jerzy*, attaché poselstwa w Poselstwie R. P. w Pradze — drugim sekretarzem poselstwa w Poselstwie R. P. w Pradze, z dn. 1 października 1936 r.

PRZYDZIALENI:

- Borkowski Jan*, referendarz w M. S. Z. — do Gabinetu Ministra, z dn. 1 października 1936 r.
- Brzeziński Tadeusz*, radca w M. S. Z. — do Departamentu Administracyjnego (Wydział Budżetowy A. II.), z dn. 12 września 1936 r.
- Chrząszczewska Hanna*, sekretarz rachunkowy w M. S. Z. — do kancelarii Departamentu Konsularnego z dniem 1 października 1936 r.
- Englich Aleksander Zygfryd*, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Prasowego (P. VI) z dniem 20 września 1936 r.
- Höpting Gustaw*, referendarz w M. S. Z. — do Departamentu Administracyjnego z dniem 16 sierpnia 1936 r.
- Kipa Emil*, radca w M. S. Z. — do Wydziału Prasowego (P. VI.), z dn. 1 października 1936 r.
- Kowalewski Stanisław*, prow. sekretarz administracyjny — do Wydziału Opieki Prawnej z dniem 1 października 1936 r.

- Kraczkiewicz Karol*, radca w M. S. Z. — do Wydziału Prasowego (P. VI.), z dn. 1 października 1936 r.
- Kubicka Olga*, pomocnik kancelaryjny w M. S. Z. — do kancelarji Departamentu Politycznego z dniem 26 sierpnia 1936 r.
- Łęcki Zdzisław*, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Wschodniego (P. III), z dn. 1 października 1936 r.
- Mach Leon*, sekretarz rachunkowy w M. S. Z. — do Departamentu Administracyjnego z dniem 1 listopada 1936 r.
- Mniszek Aleksander*, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Organizacyj Międzynarodowych (P. I) z dniem 1 października 1936 r.
- Pertowski Michał*, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Wschodniego (P. III) z dniem 1 października 1936 r.
- Ślizewski Wacław*, sekretarz rachunkowy w M. S. Z. — do Departamentu Administracyjnego z dniem 1 października 1936 r.
- Zarański Józef*, radca w M. S. Z. — do Wydziału Organizacyj Międzynarodowych (P. I.), z dniem 13 września 1936 r.

ODWOŁANI:

- Chelmicki Zdzisław*, konsul R. P. w Budapeszcie — do urzędu centralnego M. S. Z. z dn. 31 października 1936 r. z równoczesną nominacją na radcę w M. S. Z.
- Domański Stefan*, wicekonsul w Konsulacie R. P. w Morawskiej Ostrawie — do urzędu centralnego M. S. Z. z dn. 31 października 1936 r. z równoczesną nominacją na referendarza w M. S. Z.
- Fiedler—Alberti Stefan*, konsul generalny R. P. w Zagrzebiu — do urzędu centralnego M. S. Z. z dn. 30 listopada 1936 r. z równoczesną nominacją na radcę w M. S. Z.
- Strzałecki Tomasz*, attaché konsularny w Konsulacie R. P. w Kiszyniowie — do urzędu centralnego M. S. Z. z dn. 30 listopada 1936 r. z równoczesną nominacją na referendarza w M. S. Z.
- Zientkiewicz Tomasz*, radca Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku — do urzędu centralnego M. S. Z. z dn. 30 listopada 1936 r. z równoczesną nominacją na radcę w M. S. Z.

PRZESUNIĘTO TERMIN ODWOŁANIA:

- Gajdzińskiemu Maksymilianowi*, tyt. konsulowi R. P. w Antwerpii — na dzień 30 września 1936 r.
- Lalickiemu Stefanowi*, radcy handlowemu w Poselstwie R. P. w Wiedniu — na dzień 30 września 1936 r.
- Pertowskiemu Michałowi*, attaché ambasady w Ambasadzie R. P. w Berlinie — na dzień 30 września 1936 r.

UDZIELONO URLOPU BEZPŁATNEGO:

- Pfeiffrównie Marii*, podreferendarzowi w M. S. Z. — do dnia 31 sierpnia 1937 r.
- Wolskiemu Władysławowi*, prow. referendarzowi w M. S. Z. — do dnia 31 sierpnia 1937 r.

PRZEDŁUŻONO URLOP BEZPŁATNY:

Kraskowskiej Anieli, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 30 listopada 1937 r.

Małkowskiemu Michałowi, pomocnikowi rachunkowemu — do dnia 30 września 1937 r.

Rzeszotarowskiemu Alfonsowi, sekretarzowi administracyjnemu — do dnia 30 września 1937 r.

PRZESUNIĘTO TERMIN ODWOŁANIA Z URLOPU BEZPŁATNEGO:

Kowalewskiemu Stanisławowi, prow. sekretarzowi administracyjnemu — do dnia 30 września 1936 r.

ODWOŁANI Z URLOPU BEZPŁATNEGO:

Kawalec Tadeusz, radca M. S. Z. — z dniem 1 października 1936 r.

Schifmiller Stanisław, sekretarz administracyjny — z dniem 31 marca 1937 r.

PRZENIESIENI W STAN NIECZYNNY:

Mazurkiewicz Władysław, radca w M. S. Z. — z dniem 1 października 1936 r.

PRZENIESIENI W STAN SPOCZYNKU:

Krasowska Stefania, podreferendarz w M. S. Z. — z dniem 1 października 1936 r.

Lehrowa Stefania, podreferendarz w M. S. Z. — z dniem 1 września 1936 r.

Rathaus Rudolf, podreferendarz w M. S. Z. — z dniem 31 sierpnia 1936 r.

ZWOLNIENI ZE SŁUŻBY W M. S. Z.:

Geppert Tadeusz, radca w M. S. Z. — z dniem 31 sierpnia 1936 r. w związku z przejściem do służby w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Broel-Plater Ludwika, pomocnik kancelaryjny w M. S. Z. — z dniem 31 lipca 1936 r. na własną prośbę.

95.

ADRESY URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH.

Poselstwo R. P. w Atenach: odos Patission Nr 71,

Konsulat R. P. w Morawskiej Ostrawie — Johannyho trida 13.

w/z. Dyrektor Gabinetu Ministra
(-) *Seweryn Sokołowski*

Redakcja i Administracja
Sekretariat Ministra Spraw Zagranicznych (S. M.) tel. wewn. 105.

Prenumerata roczna zł 8.—, cena numeru 75 gr.

Wyłącznie do użytku służbowego,
poza sprzedażą i prenumeratą.

DODATEK
DO DZIENNIKA URZĘDOWEGO
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH

Nr. 9. Z DNIA 15 WRZEŚNIA 1936 R.

TREŚĆ:

- 1) ULGI KOLEJOWE DLA REEMIGRANTÓW.

W A R S Z A W A
D R U K A R N I A P A Ń S T W O W A
1936.

INSTRUKCJA

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ I MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH
W POROZUMIENIU Z MINISTREM KOMUNIKACJI W SPRAWIE ULG KOLEJOWYCH NA PRZEWÓZ EMIGRANTÓW, REEMIGRANTÓW I ICH MIENIA.

I. Przepisy wstępne.

§ 1. Instrukcja niniejsza dotyczy ulg kolejowych na przewóz emigrantów, reemigrantów i ich mienia, przewidzianych poz. 32 instrukcji P. K. P. Nr II 1a (Dz. Urz. Min. Kom. z 1936 r., Nr 7, poz. 30), obowiązującej od dnia 1 lutego 1936 r.

§ 2. (1) Jako „emigrantów” w rozumieniu instrukcji niniejszej, uważa się osoby, objęte art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 11 października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 799).

(2) Pod pojęcie reemigrantów podpadają wszyscy emigranci, powracający do kraju.

(3) Przez „mienie” emigrantów i reemigrantów rozumie się używane przedmioty gospodarstwa domowego, jako to: meble, pościel, bielizna, ubrania, książki, rowery, radio, gramofony, naczynia kuchenne i stołowe, narzędzia, inwentarz żywy i martwy, środki żywności i t. p.

II. Rodzaj, sposób i warunki wydawania ulg.

A. Przepisy ogólne.

§ 3. (1) Emigrantów oraz reemigrantów przewozi się w wagonach klasy 3 pociągów osobowych i nadzwyczajnych za opłatą, wynoszącą 2/3 taryfy normalnej (33% zniżki); dzieci emigrantów i reemigrantów od ukończonego czwartego roku aż do ukończonego 10 roku życia — za opłatą 1/3 taryfy normalnej (66% zniżki).

(2) Zależnie od warunków ruchowo-technicznych, przejazd może się odbyć za zgodą Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych również w pociągach pośpiesznych, za uiszczeniem oprócz ceny biletu ulgowego na pociąg osobowy — ceny biletu dodatkowego na pociąg pośpieszny, według tabeli opłat ulgowych (33% zniżki od taryfy normalnej).

(3) Na każdych 50 płacących przewozi się bezpłatnie jedną osobę w charakterze przewodnika; ogółem jednak w jednym transporcie grupy emigrantów lub reemigrantów z bezpłatnego przejazdu skorzystać może nie więcej, niż trzy osoby. Pozostali przewodnicy (konwojenci) danej grupy emigrantów lub reemigrantów opłacają należności przewozowe według tabeli opłat ulgowych ze zniżką 33%.

§ 4. (1) Za przewóz mienia emigrantów i reemigrantów, nadawanego jako bagaż oraz przy przesyłkach towarowych drobnicowych pobiera się opłaty według klasy III taryfy towarowej, a przy przesyłkach wagonowych — według klasy II taryfy towarowej (poz. 1862 K.t.).

(2) Przewóz mienia emigrantów i reemigrantów (łącznie z inwentarzem) może się odbywać temiż pociągami co emigrantów i reemigrantów.

§ 5. (1) Ulgi powyższe stosują się przy przejazdach:

1) emigrantów:

a) przy przygotowaniach do wyjazdu z kraju: od dowolnej stacji do punktu zbornego;

b) przy wyjeździe z kraju: od dowolnej stacji lub stacji punktu zbornego — do portu lub do granicy Państwa;

c) w przypadku dyskwalifikacji: od stacji punktu zbornego, etapu Ministerstwa Opieki Społecznej, portu, granicy lub też miejsca specjalnie wyznaczonego — do stacji miejsca zamieszkania lub miejsca, wyznaczonego przez urząd, bądź instytucję, wymienioną w §§ 10 ust. (1) i 15;

2) reemigrantów: od dowolnej stacji granicznej lub portu do stacji miejsca zamieszkania lub miejsca, wyznaczonego przez urząd, bądź instytucję, wymienioną w §§ 10 ust. (1) i 15.

(2) Pod punktem zbornym rozumie się miejscowość (stację kolejową), z której emigranci wyruszają ostatecznie w bezpośrednią podróż emigracyjną.

§ 6. (1) Ulgi na przewóz emigrantów, reemigrantów i ich mienia stosuje się wyłącznie na podstawie zaświadczeń według wzorów załączonych do instrukcji niniejszej (zał. Nr 1 i 2).*)

(2) Zaświadczenia są dwojakiego rodzaju:

1) na papierze białym, pokrytym siatką koloru pomarańczowo-żółtego;

2) na papierze różowym z siatką szarą.

(3) Zaświadczenie jest ważne przy jednoczesnym okazaniu dowodu tożsamości przez osobę wymienioną w zaświadczeniu. Jako dowód tożsamości osoby służy paszport zagraniczny, a w stosunku do emigrantów również pokwitowanie albo zaświadczenie, wydane przez Syndykat Emigracyjny lub Centralny Sjonistyczny Wydział Palestyński, zaopatrzone w fotografię i pieczęć tej instytucji i stwierdzające, że okaziciel jego złożył w instytucji swój paszport zagraniczny, celem załatwienia formalności wizowych lub że paszport zagraniczny okaziciela takiego dowodu został przez tę instytucję zatrzymany z innych względów. Legitymowanie się powyższymi pokwitowaniami (zaświadczeniami) nie jest jednak dopuszczalne przy przejazdach emigrantów od punktów zbornych do granicy Państwa lub do portu.

§ 7. (1) Zaświadczenie powinno być na wszystkich odcinkach dokładnie wypełnione i zaopatrzone podpisem i pieczęcią władzy lub instytucji wystawiającej; należy je wystawiać w ten sposób, aby osoba uprawniona do przejazdu musiała odbyć podróż od stacji wyjazdu do stacji do celowej najkrótszą drogą.

(2) Do odcinka grzbietowego zaświadczenia należy dołączyć dokumenty, na podstawie których zaświadczenie zostało wydane, a w braku tych dokumentów lub gdy nie mogą być one dołączone, należy wymienić na odcinku ich daty, numery i wystawcę.

(3) Na przejazd ulgowy grupy emigrantów lub reemigrantów, udających się razem do tej samej stacji oraz ulgowy przewóz ich mienia

*) Druki dostarcza na zamówienie Ministerstwo Opieki Społecznej. Wzory przesłane są osobno.

może być wydane jedno wspólne zaświadczenie. W zaświadczeniu tym powinien być wymieniony przewodnik grupy, a na odwrotnej stronie powinni być wyszczególnieni wszyscy jadący z nim wspólnie emigranci lub reemigranci, z podaniem imion, nazwisk i numerów dowodów lub też do zaświadczenia powinien być dołączony imienny wykaz jadących, zawierający takie same dane, poświadczony przez wystawcę zaświadczenia. Przy przewozach emigrantów, w razie dyskwalifikacji, zaświadczenie powinno ponadto zawierać potwierdzenie dyskwalifikacji emigranta.

B. Przepisy szczególne.

I. Zaświadczenie koloru biało-pomarańczowego.

§ 8. Zaświadczenie z siatką koloru pomarańczowo-żółtego (zał. Nr. 1) wydaje się dla przewozu emigrantów, lub reemigrantów, oraz na przewóz mienia, jako bagaż lub przesyłkę towarową, przy czym uprawnia ono do ulgowego przejazdu i ulgowego przewozu mienia za opłatą należności w gotowiźnie. Zaświadczenie to składa się z trzech odcinków, z których jeden — grzbietowy — pozostaje u wystawcy, drugi zaś emigrant lub reemigrant (przewodnik grupy emigrantów lub reemigrantów) przedstawia w kasie biletowej i zachowuje ten odcinek u siebie aż do końca trwania podróży, jako dowód uzasadniający ulgowy przejazd (przewóz mienia), zwracany wraz z biletami po ukończeniu przejazdu na stacji przeznaczenia, trzeci zaś pozostawia w kasie bagażowej.

§ 9. (1) Uprawnionymi do uzyskania zaświadczeń z siatką koloru pomarańczowo-żółtego na ulgowy przejazd i przewóz mienia są wszyscy emigranci i reemigranci, z wyjątkiem tych, którzy są zaopatrzeni w karty okrętowe klasy pierwszej, drugiej lub klasy turystycznej.

(2) Przewodnik grupy (§ 7 ust. 2) ma również prawo do otrzymania zaświadczenia koloru pomarańczowo-żółtego bez względu na to, czy jest to osoba należąca do danej grupy emigrantów lub reemigrantów, czy też specjalnie wyznaczona przez wystawcę zaświadczenia do konwojowania grupy.

§ 10. (1) Do wydawania zaświadczeń z siatką koloru pomarańczowo-żółtego uprawnione jest Ministerstwo Opieki Społecznej oraz z jego upoważnienia:

1) placówki dyplomatyczne i konsularne R. P., na zasadzie specjalnego porozumienia Ministra Opieki Społecznej z Ministrem Spraw Zagranicznych,

2) Komisarz Generalny R. P. w Gdańsku,

3) inspektorzy emigracyjni przy urzędach wojewódzkich,

4) władze administracji ogólnej, na zasadzie specjalnych upoważnień ze strony Ministerstwa Opieki Społecznej.

5) komunalne urzędy pośrednictwa pracy na obszarze części górnośląskiej woj. śląskiego,

6) Syndykat Emigracyjny, jego oddziały i agentury, jako instytucja sprawująca opiekę nad emigrantami i reemigrantami z upoważnienia Ministerstwa Opieki Społecznej.

(2) Zagranicą zaświadczenia z siatką koloru pomarańczowo-żółtego wydają zasadniczo placówki dyplomatyczne lub konsularne R. P.,

bądź Komisarz Generalny R. P. w Gdańsku, tam zaś gdzie tych placówek nie ma — oddziały, agentury lub przedstawicielstwa Syndykatu Emigracyjnego na blankietach zaopatrzonych pieczęcią właściwej placówki dyplomatycznej lub konsularnej R. P.

(3) W kraju zaświadczenia z siatką koloru pomarańczowo-żółtego wydają zasadniczo:

1) przy emigracji lub reemigracji zamorskiej Syndykat Emigracyjny, jego oddziały, agentury lub przedstawicielstwa, tam zaś gdzie nie ma placówek Syndykatu Emigracyjnego — władze, wymienione w pkt. pkt. 3, 4 i 5 ust. 1;

2) przy emigracji lub reemigracji kontynentalnej — władze, wymienione w pkt. pkt. 3, 4 i 5 ust. 1, tam zaś, gdzie ich nie ma — oddziały, agentury lub przedstawicielstwa Syndykatu Emigracyjnego.

II. Zaświadczenie koloru różowo-szarego.

§ 11. Zaświadczenie koloru różowo-szarego (zał. Nr. 2) uprawnia do ulgowego przejazdu i ulgowego przewozu mienia za kredytowaniem należności na rachunek Ministerstwa Opieki Społecznej, z wyjątkiem opłat stemplowych, które są pobierane w gotowiźnie. Zaświadczenie to składa się z czterech odcinków, z których jeden — grzbietowy — pozostaje u wystawcy, drugi — osoba, uprawniona do ulgowego przejazdu (przewozu), pozostawia w kasie biletowej, trzeci — w kasie bagażowej lub towarowej, czwarty zaś zachowuje u siebie aż do końca trwania podróży, jako dowód uzasadniający kredytowany przejazd (przewóz) na rachunek Ministerstwa Opieki Społecznej. Na stacji przeznaczenia należy oddać zaświadczenie wraz z biletom.

§ 12. (1) Uprawnionymi do uzyskania zaświadczeń koloru różowo-szarego na kredytowany przejazd (przewóz) na rachunek Ministerstwa Opieki Społecznej, są reemigranci, pozbawieni środków materialnych, którzy ponadto:

1) utracili pracę zagranicą, wskutek choroby lub nieszczęśliwego wypadku,

2) bądź utracili możliwość dalszego zarobkowania zagranicą, wskutek częściowej lub zupełnej likwidacji przedsiębiorstwa lub innych, niezależnych od nich, przyczyn,

3) bądź też zostali wydaleny przez władze państw obcych.

(2) Uprawnienie, wymienione w ust. 1, posiadają również rodziny emigrantów, które utraciły żywiciela, bądź zostały przez niego opuszczone i nie posiadają środków na opłacenie podróży do kraju.

(3) Reemigranci, ubiegający się o zaświadczenie, powinni udowodnić lub wykazać, w sposób wiarogodny, swój stan ubóstwa, oraz okoliczności, wymienione w ust. 1 pkt. 1, 2 i 3 i w ust. 2.

(4) Jeżeli zaświadczenie wydawane jest reemigrantowi zagranicą, wystawca powinien uprzednio zbadać, czy nie istnieje możliwość pokrycia kosztów przejazdu (przewozu) reemigranta, w całości lub częściowo, z funduszy państwa pobytu, czy reemigrant nie otrzymał od pracodawcy odpowiedniego odszkodowania, umożliwiającego mu pokrycie kosztów powrotnej podróży do kraju z własnych funduszy, jak również czy obowiązek pokrycia wymienionych kosztów nie ciąży na pracodawcy, który reemigranta przyjął do pracy.

(5) Zaświadczenia koloru różowo-szarego powinny być wydawane tylko w przypadkach istotnej konieczności, przy czym wystawcę obowiązuje ściśle przestrzeganie warunków, wymienionych w ustępach poprzedzających.

§ 13. Przy wydawaniu reemigrantom zaświadczeń na kredytowany przewóz mienia, należy zwracać uwagę na rodzaj rzeczy przewożonych przez reemigrantów; nie należy udzielać zaświadczeń na przewóz mienia, którego wartość jest niewspółmiernie niska w stosunku do kosztów przewozu.

§ 14. (1) Zaświadczenia koloru różowo-szarego należy wydawać do stacji położonej w miejscu stałego zamieszkania reemigranta w kraju, lub najbliższej tego miejsca, bądź też do stacji miejsca jego ostatniego pobytu w kraju.

(2) Przy wydawaniu zaświadczenia wystawca powinien odnotować na odcinku grzbietowym zaświadczenia datę, numery i wystawców dokumentów, przedstawionych przez reemigranta przy ubieganiu się o bilet kredytowany (§ 12 ust. 3). Ponadto wystawca powinien uczynić w paszporcie (dowodzie tożsamości) reemigranta adnotację treści następującej: „Wydano zaświadczenie na bilet kredytowany Nr..... na przejazd (przewóz) od stacji..... do stacji.....”. Data i podpis. Adnotacja ta stanowi dowód dla władz, do których reemigrant zwróciłby się ponownie o pomoc tego rodzaju.

§ 15. Do wydawania zaświadczeń koloru różowo-szarego uprawnione jest Ministerstwo Opieki Społecznej oraz z jego upoważnienia:

- 1) placówki dyplomatyczne i konsularne R. P.,
- 2) Komisarz Generalny R. P. w Gdańsku,
- 3) inspektorzy emigracyjni przy urzędach wojewódzkich,
- 4) władze administracji ogólnej, na zasadzie specjalnych upoważnień ze strony Ministerstwa Opieki Społecznej.

III. Przepis końcowy.

§ 16. (1) Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1936 roku.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą instrukcja Urzędu Emigracyjnego z roku 1931 Nr. 9217/E.I., wydana w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i Ministerstwem Komunikacji, w sprawie ulg taryfowych na przewóz emigrantów i ich mienia.

Minister Spraw Zagranicznych
(-) *Beck*

Minister Opieki Społecznej
(-) *M. Kościatkowski*